

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά δαΐνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τοῦ Ἰουλίου
καὶ νέα πρόοδος τοῦ βασιλείου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶτα μὲ πονέντε.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιά θακάρει
κι' ὅς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐννιὰ ποῦντο κι' ἑβδομῆντα ὁ πτωχὸς ΡΩΜΗΟΣ μετροῦ,
ἐνῶ φεύγει τὸ Παλάτι στῆς Εὐρώπης τὰ λουτρό.

Κόμμα νέον καὶ γενναῖον

Πῶς; κι' ἄλλο κόμμα; βέβαια... πολὺ μικρὸν ἀκόμα,
ἀλλ' ὅμως μέλλον ν' ἀνδρωθῇ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου,
φέρων βοήθην καὶ σύγχυσιν ὁσίων ἰσχυρῶν τὸ κόμμα
καὶ μετὰ πείσματος πολλοῦ κυτυπούμενον καὶ φθόνου.
Ἄν καὶ μικρὸν, ἐπρόβαλλε μὲ στήθος καὶ μὲ ρώμην
καὶ χαίρει τόσο γόητρον εἰς τοῦ λαοῦ τὴν γνώμην.

Ἐμπρὸς μας νέον πρόγραμμα συντόμως ἀναπτύσσει,
ἀρχὰς εἰς τὴν σημαίαν του γενναῖα; ἀναγράφει,
νεκροῦς θεσμοὺς ὑπόσχεται ν' ἀναζωογονήσῃ,
μὲ τοὺς ὁποίους ἄλλοτε τὸ ἔθνος ἀνείραφεν.
Πρὸ τῆς αἰσχρᾶς συναλλαγῆς ὀρθόνοει καὶ φρίττει
καὶ ἰδεῶν πολιτικὴν παρθένον προκηρύττει.

Τοῦ νέου τούτου κόμματος τὸν ἀρχηγὸν κυττάζουν
μὲ πονηρὸν μειδιάμα οἱ δυνατοὶ φαγάδες...
μυρία ὅσα κατ' αὐτοῦ ἐμεικτὰ φωνάζουν
καμπόσοι ἀνοσιγόματοι κολοκυθοκορφάδες.
Μὲ ἰδεῶν προγράμματα ἀέρα κοπανίζει,
τῶν ἐγκαθέων τῆς βουλῆς τὸ σμῆνος ὀγκανίζει.

Μ' ὅσα κι' ἂν λέγῃς ὅτ'ο νερὸ μιά τρύπα μόνο κύνεις,
ἂν ἓνα δὲν ἀκολουθῇς τῶν δυο ἀρχηγῶν...
νά! ὁ Τρικούπης ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ Δεληγιάννης!
ἐκτὸς αὐτῶν δὲν θέλομεν καὶ ἄλλον ὁδηγόν.
Ὁ εἰς μ' ἀναμορφώσεων πολλῶν καινοτομίας
κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸν ἔρωτα πρὸς τὰς οἰκονομίας.

Ὁ Οἰκονόμος ἔρχεται μ' ἰδέας νεφελώδεις...
πῶς εἰμφορεῖ ποτέ κι' ἐδῶ πολιτικὴ νὰ γίνη,
χωρὶς νὰ πλῆν κάποτε εἰς λίμνας β' οὐροῦδεις,
χωρὶς εἰς φίλους κι' εἰς ἐχθροὺς ἐντάλματα νὰ δίνη;
Μὰ μήπως ἐφαρμόζονται, νομίζετε, καθόλου
κι' αἱ τρομεραὶ ἰδέαι του περὶ στρατοῦ καὶ στόλου;

Ζητεῖ ἐλάττωσιν στρατοῦ... ἔμπορεῖ αὐτὸ νὰ γίνη;
καὶ πῶς θὰ οἰκονομηθοῦν συνταγματάρχαι τόσοι;
εἶναι ἀνάγκη ὁ στρατὸς ἀκέραιος νὰ μείνῃ,
ἂν καὶ θὰ φάγῃ οὐσσώμον τὸ ἔθνος πρὶν τὸ σώσῃ.
Ναὶ μὲν δὲν ἔχομεν στρατόν, δὲν ἔχομε καὶ στόλον,
ἐν τούτοις πρέπει νὰ ροφοῦν τὸν θησαυρόν μας ὅλον.

Ἐὰν ὡς τώρα πρόγραμμα δὲν φέρωμεν κανένα
πρωτοφανές καὶ τολμηρὸν καθὼς τὸν Οἰκονόμον,
ἂν τρέχετε ὅτ'α κουτουροῦ μαζί μας ὀλοένα,
ἀλλὰ σεβόμεθα πολὺ τὰ κείμενα τῶν νόμων.
Κι' ἂν βῆμα μόνον ἐξ αὐτῶν κι' ἡμεῖς παρεκτραπώμεν,
μὲ τὴν βουλὴν καὶ τὸν λαὸν θὰ συγκαταστραφώμεν.

Τοιαῦτα ἡ πολιτικὴ τῶν ρουσφετιῶν φωνάζει,
αὐτὴ τοῦ μᾶς ἐξήρανε καθὼς τὴν Κωπαῖδα,
ἀλλὰ ὁ νέος ἀρχηγὸς μὲ τέτοια δὲν τρομάζει
κι' ἀπλόνει τὴν σημαίαν του μὲ τόλμην καὶ μ' ἐλπίδα.
Ὑπὸ σημαίαν ὡς αὐτὴν καὶ τοῦ ΡΩΜΗΟΥ τὸ στόμα
θριάμβους εὐχεται ταχεῖς ὅσων ἰδεῶν τὸ κόμμα.

Όνειρον τλήμονος
σταφιδοκτήμονος.

Και τέλος πάντων 'πέρασαν οι δίσεχτοί μας χρόνοι
και η σταφίς ξηραίνεται 'στον καθενός τάλωνι
ο ήλιος τας ακτίνας του θερμαντικώς σκορπίζει
και αμυθήτους θησαυρούς 'στο έθνος μας χαρίζει...
"Ω! πόσον είναι θελτική εμπρός μου ξαπλωμένη,
καθώς η μαύρη θάλασσα ήσυχως κοιμωμένη...
Συ γλύτωσέ μας, ύψιστε, την προσφιλή σταφίδα,
εις σε γάρ ανατίθην την πᾶσάν μου έλπίδα.
(Βλέπει εν νέφος). "Αλλ' ιδού σιμά 'στον Κιθαιρώνα
εν σύννεφον ύψόνεται λευκόν ως την χιόνα...
α! είναι καλοκαιρινόν, εν τούτοις με τρομάζει,
αφού πᾶν νέφος εμπορεί να κρύπηται και χαλάζει...
αλλ' όμως διαλύεται... βεβαίως... δελύθη
κι' ήρεμωτέραν την πνοήν αισθάνομαι 'στα στήθη...
εν σύννεφον!... 'στον ύπνον μου να το ιδώ ακόμα,
κατρακυλῶ 'στο πάτωμα απ' τ' απαλόν μου στρώμα!
εν σύννεφον κατάμαυρον και πέσον όταν είδα,
'στους ούρανους ενόμισα πῶς βλέπω την σταφίδα
και πριν ακόμα η βροχή αμείλιτος ενσκήψη.
ὦ σὺ σταφίς μου, ἔφαλα, πῶς 'πέταξες 'στα ὕψη!..
'Ιδού! εν άλλο σύννεφον ύψοῦται πρὸς την δύσιν
και είναι μέλαν την μορφήν και ὑποπτον την φύσιν.
'Αγρία εἶν' η ὄψις του και ὁ χιτών του μέλας,
πλὴν κρύπτει πλέον μελανὰς τὸ στήθος μου θυέλλας.
'Ιδού! ἀνέρχεται οἰγά, ὑψόνεται ακόμα
και τοῦρανού καθίσταται κατάμαυρον τὸ χρώμα.
(Κάμνει εν βῆμα πλάγιον). Θαρρῶ πῶς μπουμπουνίζει...
α! ὄχι... εἰς τὸ Φάληρον ὁ στόλος κανονίζει.
Θεέ μου, πῶς ἐτρόμαξα! ὁμός σου κανονίζει.
και τῆς σταφίδος ὁ θεὸς τὸν λάκκον πάλιν σκάπτει...
Λοιπὸν βροχήν θὰ ἔχαμεν ραγδιαστικὴν πάλιν
και ὡς ἐπιμετρον κακὸν ἀκόμη τὸν... Καράλην,
ζητοῦντα νέα αἶτια δεινῆς ἀχρηματίας;
Θεέ μου, ἔχομεν λοιπὸν τὸσαύτας ἀμαρτίας;
'Ιδού! εἰς κεραυνὸς ἐκεῖ τὸν οὐρανὸν ξεσχίζει...
(κάμει εν βῆμα τραγικόν και πένθιμα σφυρίζει).
'Αλλ' όμως 'στην οὐζήθειον κηδῶ κι' ὁ Βερναδάκης...
ὦ! προτιμῶμεν, ὕψιστε, τὸν θάνατον πλειστάκις,
πλὴν μὴ μᾶς οἴπτης, πρὸς θεοῦ, εν μέσω λαβυρίνθου...
(Βλέπει και ἄλλο σύννεφον πρὸς τὸν ἰσθμὸν Κορίνθου).
'Ιδού! ἰδὸν τὰ σύννεφα ὑψόνονται ὀργίλα,
ὁποῖα μαύρη ἄβυσσος, ποῖα φορικτὴ μανία!
'Ο Σούτσος κατὰ Καλλιγὰ ὀρμᾶ μετὰ μανίας,
ὦ! τῆς ἀπροσδοκῆτου μας αὐτῆς θεομηνίας!
κι' ὅλος ὁ ἔπος σήμερον 'μιλεῖ γιὰ τὰς σταφίδας...
Θεέ μου, ἀποξήρανον και τὸς ἐφημερίδας.
(Κάμνει εν βῆμα ἔμπροσθεν και ἄλλο 'στα ὀπίσω).
Κι' αὖ συνεντεύξεις; προτιμῶ γι' αὐτὰς νὰ σωπῆσω...
τί βγαίνει με τὸν Πετμεζᾶ και με τὸν Μεσσηνέζη;
θὰ σκάσω... (δίνει μιὰ γροθιά ἐπάνω 'στο τραπέζι).
'Ας ἴδω πάλιν η μικρὰ ἐφημερίς τί γράφει;
'Χθὲς αἴφνης ἀπεβίωσε κι' αὐθιγὰ ἐτάφη
'ὁ ἔγκριτος... ὦ! ἀδελφέ κι' αὐτὸς μᾶς περιπαίζει...
(τροβᾶ και δευτέρη γροθιά ἐπάνω 'στο τραπέζι).
Νά! κι' ἔνα τηλεγράφημα! «Δαμασκηνὸς και πάλιν
σταφίδας ἀποξήρανε ταχύτητα μεγάλην»
(μία βροντὴ ἀκούεται). Αὐτὸς μᾶς λείπει μόνος...
'Ω! λύτρωσέ μας κι' ἀπ' αὐτοῦ, θεέ, τοῦ Ποσειδῶνος,

ζητοῦντος ἄφ' ἐνὸς παντοῦ πλημύρας νὰ μᾶς κἀνῃ
κι' ἐξ ἄλλου τὴν σταφίδα μας νὰ μᾶς ἀποξηράνῃ.
(Κάμνει εν βῆμα ὀπισθεν.) Πλὴν τὴν αἰθρίαν είδα,
γαλήνη διαδέχεται λοιπὸν τὴν καταιγίδα;
"Ω! τώρα θὰ συνάξωμεν τόσον καρπὸν ἀνέτως
κι' ἴσως τὸ ἰσοζύγιον θὰ ἔχωμεν ἐφέτος...
"Ω! ποῖα ὄνειρα γλυκὰ ὁ νοῦς μου πλάττει τώρα,
ἀφ' ὅτου ἔφυγε μικρὰν ἡ ἀπαισία μύδρα.
"Ω! τί συμπλέγματα λαμπρὰ μαγευτικῶν εἰκόνων
γεννᾷ ἡ φαντασία μου καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Φαντάζομαι πῶς ὁ χρυσὸς 'στο κράτος μῖς εἰσρέει
κι' ἀπὸ πτωχοὶ γενόμεθα ὑπερπλουτοὶ Ἑβραῖοι,
νομίζω πῶς εὐδαιμονοῦν παντοῦ οἱ συμπαῖτες
και πῶς εἰσβάλλουν σιφηδὸν και πάλιν οἱ μεσίται,
πῶς κτίζουν νέα μέγαρα εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
και πάλιν δρέτουν ἐρασταὶ τοῦ ἔαρος μυρσίνας!..
πῶς κτίζω μέγαρον κι' ἐγὼ μετ' ἐπικεφαλίδος
«Ἰλίου Μέλαθρον λαμπρόν» εἰς δόξαν τῆς σταφίδος!
"Ω! ποῦ με φέρει εὐθυμον ἡ μάγος φαντασία!
νομίζω πῶς εν τῇ Μικρᾷ εὐρίσκομαι Ἀσία,
εν μέσω Λυδικοῦ χρυσοῦ... (βαρὺν ἀκούει κρότον).
'Αλλὰ τί βλέπω; σύννεφον και πάλιν πρὸς τὸν νότον.
"Ω! ναι και πάλιν σύννεφον ὑψοῦται ἀποτόμως
και τὴν ψυχὴν μου κρυερὸς καταλαμβάνει τρόμος.
"Ω! ἀστραπαί... εἰς κεραυνὸς... μὰ τί λοιπόν; θὰ βρέξῃ;
και ποῖος σταφιδοκτῆμονος 'στην συμφορὰν θ' ἀνδῆξῃ;
βροντὰς ἀκούω κι' ἀστραπὰς ἐκ νέου διακρίνω,
τὰς φαεινὰς ἐλπίδας μου διὰ παντὸς ἀφίνω.
(Θέλει νὰ φύγῃ) "Υψιστε, εἰσαι λοιπὸν προδότης;
(κάμνει εν πῆδημα λοξόν) τὰ πάντα ματαιότης!..
Νό! τώρα μυρωδιὰ βροχῆς ὁ ἄνεμος μοῦ φέρει,
βροχὴ βεβαίως ἄρχισε 'στα σταφιδοῦχα μέρη...
νὰ! μιὰ σταλαγματιὰ νεροῦ, νὰ κι' ἄλλη, νὰ και τρίτη...
νὰ! μιὰ χονδρή... τὴν ἐννοίωσα ποῦ μ' ἔβρεξε 'στὴ μύτη.
"Ω! τοὺς σταφιδοκτῆμονας ἀξίζει νὰ μᾶς κλαίτε...
(ἔξω φρενῶν.) Τί ἔγιναν λοιπὸν οἱ ἐφευρέται;
'Ιδού! ἀρχίζει ἡ βροχὴ, νὰ! ἡ σταφίς ἐβράχῃ,
μὰ τί σὰς κάμνομεν λοιπόν, θεοὶ σταφιδομάχοι;
(ὀρμᾶ νὰ φύγῃ) ὦ! κατέστρεψε τὸν τρύγο,
μὴ με κρατῆτε, δαίμονες, ἀφήτε με νὰ φύγω.
(παραμιλεῖ) Ἰδὸν λοιπόν, τὴν 'πῆρε τὸ ποτάμι,
τὴν 'πῆρε και δὲν 'βρίσκεται κανεὶς νὰ τὴν συνδράμῃ.
Βροχὴ, χαλάζι, ἀστραπαὶς... κτυπάτε, πλεμάρχοι,
ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ χαλασμός, σταφίδα δὲν ὑπάρχει.
Κι' ἐγὼ ἐβράχην οὐσσωμος, εἶμαι κι' ἐγὼ βρεγμένος...
(Συμπνᾶ και 'στον ἰδρωτὰ του εὐρίσκεται πνιγμένος).

Ἡμεῖς, ὁ κύριος ΡΩΜΗΟΣ,
'στον Δήμαρχον τοῦ Πειραιῶς.

Λοιπὸν τὸ ξηροπήγαδον ἐφράχθη τέλος πάντων
και οὕτως ἀπεφύγμεν φοικῶδεις συνεπείας
ἀπροσδοκῆτων πτώσεων και τραγικῶν συμβάντων
εν μέσω τῶν στερησεων και τῆς χρεωκοπίας.

Παῦω λοιπὸν τὴν μουσικὴν τῶν τῶσων καταρῶν
και τώρα, ὅτε βαίνομεν ἀφόβως κι' εν ἀνέσει,
εὐχόμεθα 'στον Δήμαρχον καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
εἰς μαῦρον ξηροπήγαδον ποτέ του νὰ μὴ πέσῃ.

Ἀέρα κι' ἄνεσιν ζητᾷ
κι' εἰς Μεσολόγγιον πετᾷ.

Και λοιπὸν 'στο Μεσολόγγι, τὴν φιλιττήν μας πατρίδα,
ὡς συνέλθωμεν ὀλίγον ἐκ τῶν κόπων και τοῦ βάρους,
ὡς ρεμβάζωμεν σ' ἐκείνην τὴν ἀθάνατον Τ ο υ ρ λ ῖ δ α
και ὡς τρώγωμεν ἀπληστῶς αὐγοτάραχα και σπάρους.
Τὸ ἀδύνατόν μου σῶμα καιρὸς εἶναι ν' ἀναπαύσω
κι' ἐκεῖ μόνος ἐλευθέρως με τὰ πάθη μου νὰ κλαύσω.

Ἐξηντήθη τὸσον χρόνον τὰ τοῦ κράτους ἐξοδεύων,
ἐξηντήθη τὸσον χρόνον νέους φόρους μελετῶν,
ἐξηντήθη γράφων ἄρθρα, ἐξηντήθη ρητορεύων
και σκεπτόμενος ἀπαύστως διὰ στόλον και στρατόν.
Κι' ἤδη πλέον ἀπαυδήσας ἐκ τῶν κόπων μου προώρως,
θέλω κάπου νὰ σταθμεύσω ὡς ἀλήτης ὁδοιπόρος.

Ὅσους ἔθρεψα ὡς τώρα με κτυποῦν μετὰ μανίας...
ἀντὶ μάννα με ποτίζουν οἱ ἀγνώμονες χολήν,
μετὰ τρία ὄλα ἔτη διοικήσεως σπανίας
μόλις εἴκοσι ὡς φίλοι μ' ἀπομένουν 'στην βουλήν.
Μόλις εἴκοσι! τί λέγω;... κι' ὅμως εἴκοσ' εἶναι μόλις!
ὦ Λομβάρδε, τί ἀγρία μᾶς ἠφάνισε πανώλης!

Φεῦ! κατόπιν τῶσων ἔργων, τῶσων κόπων σου ἀτρύτων,
ποῖα τύχη, ποῖον μέλλον ἐτοιμάζεται εἰς σέ!..
Ὕλοι βάζουν 'στο σημάδι τὸν θαυμασιόν σου μύτον
κι' ὁ θεὸς νὰ με φυλάξῃ μὴ σ' ἰδῶ 'στον Μενδρεσέ!
Πῶς κατήντησες, καὶ μένε, πῶς κατήντησα κι' ἐγώ...
οὔτε κἂν με τὸν Σταμούλην ὅπως πρὶν δὲν κυνηγῶ.

Ποῖος ὄνειρον τοιοῦτον φοικωδέστατον πιστεύει;
εἰμ' ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ κυρίαρχος τῆς χθῆς;
και λοιπὸν ὁ Δεληγιάννης ἀληθῶς πρωθυπουργεῖ;
δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω κι' ὅμως εἶναι ἀληθές.
Και δὲν φθάνει οὗτος μόνον ὁ ἀντίπαλος, ἀλλ' ὅμως
ἐξεφύτρωσε 'στὴ μέση φοβερὸς κι' ὁ Οἰκονόμος.

"Ὁ βαβαὶ τοῦ τρισαθλίου! ὡς μουντζώσωμεν τὸ κράτος
κι' ἐνῶ πάντες θὰ ἐλέγχουν τὴν διοίκησίν μου ὀλην,
'στο γλυκὺ μου Μεσολόγγι ὡς Ῥωμαῖος Κιγινάτος
τοὺς ἀγροὺς θὰ σκάπτω μόνος με τὸν θεῖον Ἀποστόλην.
'Εγὼ μόλα, ἔγια λέσσα!.. χαιρετε, βουνά και λόγγοι
και ὁ νέος Καῖσαρ φθάνει ἀφανῆς 'στο Μεσολόγγι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὰ ξέρεις;... παραιτήθηκε λοιπὸν ὁ Δεληγιάννης
καὶ ἡ ἐσχάτη, Περικλῆ, χείρων τῆς πρώτης πλάνης.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.—Μάθετε λοιπὸν πῶς παρητήθη
καὶ ἀναβρασμὸς ἐπικρατεῖ σπουδαῖος εἰς τὰ πλήθη.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.—Μάθετε καὶ ἄλλα πῶς τελοῦνται
καὶ ὅτι δύο ὑπουργοὶ ἀκόμη παραιτοῦνται.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.—Τί φρικτὸν νὰ τὸ σκεφθῶ ἀκόμα
πῶς ὁ πανίσχυρος τῆς χθὲς ἐκτάδην κεῖται πτώμα,
ὁ ἔχων ὀλην, Περικλῆ, τὴν πλειονοψηφίαν,
ἀλλὰ καὶ πνεύματος πολλήν, ὡς λέγουν, ἀτροφίαν,
ὁ σήμερον δυνάμενος τὸ πᾶν ν' ἀναστατώσῃ,
εἰς ἓνα τέτοιο ζήτημα παραιτήσιν νὰ δώσῃ.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.—Τὸ συμβᾶν τυγχάνει ντιλικάτο
καὶ τὸ Παλάτι φαίνεται πῶς ἤλθε ἄνω κάτω
καὶ δ' αὐτὸ καὶ ὁ βασιλεὺς παθὼν ἐκ νοσταλγίας,
ἀπέρχεται εἰς τὰ λουτρά πρὸς τὸν σκοπὸν υγείας.
Εἰς ἐκ τῶν δύο, βασιλεῦ, σφοδρὰν κραυγὴν ἀφίνει,
ἐγὼ ἢ ὁ Εὐθύμιος πλησίον σας θὰ μείνῃ.
Οὐ δύναται τις εἰς θεὸν καὶ Μαρμαωνᾶν δουλεῦν
καὶ εὐκόλως δὲν ὑφίσταται ποσὼς τοιαύτην χλεύην.

Π.—Ἐξηγηθῆτε...

Φ.—Καὶ λοιπὸν μπερδεύεται τὸ πρᾶγμα
καὶ στέλλει ὁ Εὐθύμιος εἰς τὸ προσήκον τάγμα.
Καὶ τὸν θυμοῦμαι, Περικλῆ, τοῦ Παλατιοῦ τοὺς
[μπαλούς]

πόσον καλὰ διηύθυνε μικροὺς τε καὶ μεγάλους
ὁ γίγας ἱστὸ ἀνάστημα καὶ παρασῆμων πλήρη,
οὐδέποτε ἵστην αἰθουσάν ἐρχόμενος ξιφίρης,
ὁ στέλλων προσκλητήρια καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμα,
ὡς δῆθεν ἱστὸν διπλωματῶν ἀνήκοντα τὸ σῶμα
καὶ τέλος ὁ εὐτράπελος τῶν βασιλέων φίλος
νὰ διωχθῇ ἐκ τῆς Αὐλῆς ὡς ὀχληρὸς τις ψύλλος.
Καὶ δὲν ἔμπορῶ, βρὲ Περικλῆ, ποτὲ μου νὰ ξεχάσω,
βουζ-ἀντροὰ ἐ βουζ-ἀγκὸς καὶ ἔκεινο του τὸ πάσσο!

Π.—Ἄλλ' εἶναι δίκαιον λοιπὸν, χωρὶς καμμιὰ αἰτία,
νὰ με κρατῆς, βρὲ Φασουλῆ, ἐν φοβερᾷ σκοτίᾳ;
Παρακαλῶ σε, κύριε, θερμῶς καὶ ὑπερμέτρως
νὰ μ' ἐξηγήσῃς τὸ συμβᾶν σαφῶς...

Φ.—

Ὁ Χατζηπέτρος!

Π.—Τί ἔκαμε;...

Φ.—Τὸν ἔδιωξαν ἐκ τῆς Αὐλῆς ἐσχάτως
καὶ ἡσύχασε Πρωθυπουργὸς καὶ βασιλεὺς καὶ κράτος,
διότι ὡς εὐτράπελος ὑπέπεσεν εἰς πλάνην
εἰρωνικῶς νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τὸν Δεληγιάννην
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Αὐλὴ τὸ τάγμα του τὸν στέλλει,
διότι ὁ Πρωθυπουργὸς τὸ κρίνει καὶ ὁ υἱὸς μ' ἐλλεί.
Βλέπεις πῶς γίνεται ἄγῶν μὲ ἀυλικούς μας φίλους,
καθὼς καὶ μὲ πολιτικούς ὀλίγον Μπερτολδίνους.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.—Λοιπὸν ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ λουτρά πηγαίνει
καὶ ὁ κύριος Θεόδωρος Πρωθυπουργὸς μας μένει.
καὶ πάλιν ἐπανερχεται ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας
μὲ τὴν Αὐτοκρατορίσαν τῆς κραταιᾶς Αὐστρίας
συγχρόνως καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας φθάνει,
διότι ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὸν Δεληγιάννην.
Καὶ ἤδη ἂν σχετίσωμεν τὰ γεγονότα πάντα,
τούτέστι τὰ συμβαίνοντα, καθὼς καὶ τὰ συμβάντα,
πρὸς τούτοις δὲ ἂν βλέμμα μας διφθῇ σπινθηροβόλον
πρὸς τὸν λιμενιζόμενον ἐν τῷ Φαλήρῳ στόλον,
ἀφίνοντες δὲ πρὸς στιγμὴν τοὺς ἀηδεῖς μας στίχους
καὶ ἀκούοντες ὀδυνηρῶς τῶν κανονιῶν τοὺς ἤχους,
φοβοῦμαι ὅτι κατοχὴν θὰ ἔχαμεν καὶ πάλιν...
καὶ ὅπως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Πάρκερ τὴν μεγάλην
ἐμόλυναν οἱ κάτοχοι τὸν καθαρὸν ἀέρα,
φοβοῦμαι πῶς μαζί μ' αὐτοὺς θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ χολέρα.
Αὐτὰ τὰ κατ' Εὐθύμιον καὶ κατὰ Δεληγιάννην...

Π.—Μωρὲ τί ζέστη, Φασουλῆ, αὐτὸν τὸν μῆνα κάνει.

Φ.—Θὰ ξεραθοῦμε, ἀδελφέ καὶ ἐμεῖς σὰν τὴν σταφίδα.

Π.—Εἶδες, βρὲ σύ, τὸν Δουπερὲ τὸν Ναύαρχο;

Φ.—Τὸν εἶδα.

Π.—Καὶ τί μ' αὐτό;

Φ.—Ξέρω καὶ ἐγώ; μ' ἐρώτησες καὶ εἶπα.

Π.—Ἀναμφιβόλως, Φασουλῆ, θὰ σὲ κτυπήσω...

Φ.—Κτύπα.

Π.—Στάσου λοιπὸν, ψοφοδεῇ, καὶ ἡ στιγμὴ ἐπέστη...
πάρε ὀλίγαις καρδιαῖς ὠφέλιμας ὅτ' ἐπέστη.

Ὁποῖος θεωριακῆς γυρεύει καπνὸ πρώτης γιὰ ραχάι,
θαῦρ' ἱστὸ Καπνοπωλεῖον **Περικλέους Μενιδιάνη**,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἱστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα ἱμέρα συζητοῦνταν,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.